

Arrest

nr. 283 518 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster diende op 20.08.2021 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging met haar echtgenoot, de Heer A. A., van Belgische nationaliteit en Marokkaanse origine.

Dit visum werd haar op 28.10.2021 afgeleverd.

Zij kwam op 24.11.2021 het Rijk binnen en deed op 19.01.2022 een aankomstverklaring te Bilzen (bijlage 3). Zij werd tot 16.02.2022 tot verblijf toegelaten.

Verzoekster diende op 14.02.2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van echtgenoot van de Heer Amer Ahmed (bijlage 19ter). Zij diende ten laatste op 14.05.2022 volgende documenten over te leggen:

- Bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg
- Bewijs voldoende huisvesting
- Bewijs ziektekostenverzekering Belg + familie

Het Bestuur weigerde verzoekster op 03.08.2022, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij dat deze weergave correct is.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2022 werd ingediend door:

Naam: E. A.

Voorna(a)m(en): Z.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tazaghine

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot A. A. (RR. ...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° staat dat: De familieleden bedoeld in het eerste lid, V, moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor: -Attest inkomensgarantie voorouderen dd. 1.02.2022 van de Federale Pensioendienst - Fiscale Fiche pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2020 - aanslagjaar 2021 - Document Federale Pensioendienst dd. 26.03.2021 richtlijnen voor het invullen van uw belastingaangifte 2021 voor de inkomsten van 2020 - Attest inkomensgarantie voor ouderen dd. 3.02.2021 van de Federale Pensioendienst - Rekeninguittreksels Argenta van de referentiepersoon dd. 3.03.2022 en dd. 10.02.2022 voor de periode van 15.09.2021 tot 1.03.2022. - attest OCMW Bilzen dd. 8.03.2022 met vermelding dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen leefloon en/of andere financiële steun genieten.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt dat de referentiepersoon, naast een rustpensioen, ook een deel inkomensgarantie voor ouderen (IGO) krijgt uitgekeerd. Er dient te worden opgemerkt dat een IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen of onvoldoende rechten hebben opgebouwd om een volwaardig rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Een IGO wordt derhalve gekenmerkt als middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening en kan zodoende niet in aanmerking worden genomen zoals artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° expliciet voorschrijft. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State (RvS), alsook in de arresten nr. 249.459 van 16 januari 2021 en nr. 249.844 van 16 februari 2021 van de RvS.

Uit de voorgelegde rekeninguittreksels van Argenta blijkt tevens dat de referentiepersoon maandelijks een bepaald bedrag ter waarde van €152,56 krijgt uitbetaald vanwege FB Hoofrekening - Koning Albert II Laan 35 B61 te 1030 Brussel. Hierbij dient te worden opgemerkt dat niet duidelijk is in welke context of welk kader deze bedragen worden overgemaakt wegens gebrek aan bewijzen ervan - en of het hier gaat om bestaansmiddelen die met enige regelmaat en stabiliteit ter beschikking staan van de referentiepersoon. Derhalve kunnen evenmin deze bestaansmiddelen in rekening worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dan rest er nog enkel het gedeelte van het rustpensioen dat in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan echter niet blijken dat die laatstgenoemde over bestaansmiddelen beschikt van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dat laatste komt immers ten tijde van het indienen van de aanvraag gezinshereniging op €1738,97 per maand. Meer nog, de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn niet eens ter waarde van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Gebaseerd op de fiscale fiche (aanslagjaar 2021 - inkomsten 2020) blijkt dat de referentiepersoon een totale waarde aan rustpensioen van €138,39 in 2020 ofwel maandelijks €11,53 heeft ontvangen. Met dit geringe maandelijkse bedrag is het - bij gebrek aan bewijs van het tegendeel - niet ernstig aan te nemen dat alle vaste en variable kosten voor twee volwassen personen (voeding, kledij, transport, medische kosten, verzekeringen, onderhoudskosten etc.) kunnen betaald worden - zeker gezien de huurprijs van €450 zoals vermeld op de bijgevoegde huurovereenkomst alleen al het in aanmerking te nemen bedrag van het rustpensioen overschrijdt. Alles in beschouwing genomen is het niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan. Wij hebben onvoldoende garanties in het dossier dat de referentiepersoon kan voorkomen dat hij en zijn partner om sociale bijstand moeten verzoeken, ondanks de attesten van het OCMW dd. 08.03.2022 dat betrokkenen geen leefloon en/of financiële steun genieten. In principe doet de referentiepersoon heden reeds beroep op sociale bijstand om in zijn levensonderhoud te voorzien, gezien hij een IGO krijgt wat gekenmerkt is als een financiële maatschappelijke dienstverlening.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“de materiële motiveringsplicht juncto: Schending van art. 40ter vreemdelingenwet juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet Schending van artikel 42, § 1, tweede lid Vw Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (c/. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter vrw. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan

honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld. "

Art. 40 ter vrw. bepaalt expliciet dat ten aanzien van familieleden van de familieleden van een Belg dezelfde regels gelden als ten aanzien van de familieleden van een burger van de Unie.

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

Overeenkomstig art. 7, §1; c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Pari. St. Doe 51-2478/001 p. 48).

De bestandsmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblifswet.

Momenteel bedraagt dat 1.809,32 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen. Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomen, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij heeft dit in het voorliggend geval wel gedaan door de inkomsten van de zoon van verzoekster die effectief met de referentiepersoon samenwoont niet in aanmerking te nemen. Hiervoor verwijst verzoekster naar het attest samenstelling van het gezin dewelke zij aan de aanvraag ab initio toevoegde.

Het betreft om Dhr. O. A., geboren op 09/05/1995 te El Aaroui Nador (Marokko) (NN: ...), die sedert ten minste 15/07/2020 op het adres te: 3740 Bilzen, (...) 15 woonachtig is (d.i. voor de periode van de aanvraag procedure gezinshereniging van verzoekster).

Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing zij geen rekening heeft gehouden met de inkomen van de zoon van de referentiepersoon, motiverende dat zij enkel rekening kan houden met de inkomen van de referentiepersoon. Dit is niet volledig correct. De inkomsten van hun gemeenschappelijke zoon werpt uiteraard een andere licht op de vaste en variabele kosten die verzoekster en haar echtgenoot maandelijks dienen te dragen.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

De stelling dat er op de Bijlage 19ter standaard vermeldingen staan doen hier geen afbreuk aan en voldoet niet aan de motiveringsplicht. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten van de zoon van de referentiepersoon inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een reses arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfwet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

*De verblijfwet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

Bijgevolg kunnen ook de inkomsten van de zoon van de referentiepersoon zelve in overweging genomen worden, temeer daar zij effectief samenwonen en allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03. Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie. Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van de zoon van de referentiepersoon ten onrechte niet in aanmerking genomen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische echtgenoot heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, dat blijkt het middel als zijnde geschonden wordt aangevoerd, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag op basis waarvan zij werd genomen: artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en citeert deze bepaling.

Ook de feitelijke reden wordt vermeld: verzoekende partij heeft een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot (hierna: de referentiepersoon). De referentiepersoon beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen omdat een deel van de inkomsten van de referentiepersoon bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO) dat niet kan in aanmerking genomen worden ter berekening van voldoende bestaansmiddelen. Het rustpensioen is lager dan het leefloon en beantwoordt niet aan de voorwaarde dat 120 procent van het leefloon moet aangetoond worden om te spreken van voldoende bestaansmiddelen. Maandelijks storting van 152,56 euro zijn onduidelijk: afkomst, context en regelmaat zijn te ongekend.

De gemachtigde heeft ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor haar niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 40ter, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

De verzoekende partij stelt correct dat om over voldoende en toereikende bestaansmiddelen te beschikken een referentiepersoon in haar geval over 120 procent van het leefloon moet beschikken. Volgens haar bedraagt dit thans 1809,32 euro. De bestreden beslissing stelt dat ten tijde van het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag deze som 1738,97 euro moet bedragen.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de IGO de belangrijkste vorm van inkomen is waarover de verzoekende partij beschikt. Dat gegeven betwist de verzoekende partij niet.

De volgende motieven van de bestreden beslissing zijn juist en vinden steun in het administratief dossier:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor: -Attest inkomensgarantie voorouderen dd. 1.02.2022 van de Federale Pensioendienst - Fiscale Fiche pensioenfiche 281.11 - inkomsten 2020 - aanslagjaar 2021 - Document Federale Pensioendienst dd. 26.03.2021 richtlijnen voor het invullen van uw belastingaangifte 2021 voor

de inkomsten van 2020 - Attest inkomensgarantie voor ouderen dd. 3.02.2021 van de Federale Pensioendienst - Rekeninguittreksels Argenta van de referentiepersoon dd. 3.03.2022 en dd. 10.02.2022 voor de periode van 15.09.2021 tot 1.03.2022. - attest OCMW Bilzen dd. 8.03.2022 met vermelding dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen leefloon en/of andere financiële steun genieten.

(...)

Uit de voorgelegde rekeninguittreksels van Argenta blijkt tevens dat de referentiepersoon maandelijks een bepaald bedrag ter waarde van €152,56 krijgt uitbetaald vanwege FB Hoofrekening - Koning Albert II Laan 35 B61 te 1030 Brussel. Hierbij dient te worden opgemerkt dat niet duidelijk is in welke context of welk kader deze bedragen worden overgemaakt wegens gebrek aan bewijzen ervan - en of het hier gaat om bestaansmiddelen die met enige regelmaat en stabiliteit ter beschikking staan van de referentiepersoon. Derhalve kunnen evenmin deze bestaansmiddelen in rekening worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dan rest er nog enkel het gedeelte van het rustpensioen dat in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan echter niet blijken dat die laatstgenoemde over bestaansmiddelen beschikt van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dat laatste komt immers ten tijde van het indienen van de aanvraag gezinshereniging op €1738,97 per maand. Meer nog, de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn niet eens ter waarde van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast."

De verzoekende partij gaat met haar verwijzing naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie van 4 maart, gekend onder nummer C-578/08, eraan voorbij dat zij zelfs geen 100 procent van het leefloon genereert, voor wat de in aanmerking te nemen toereikende bestaansmiddelen betreft.

Voorts kan niet ernstig betwist worden dat de IGO inderdaad niet in aanmerking kan genomen worden. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO *"in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn"* en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met *"alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen"*.

Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 *'tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen'* opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van *"bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening"*. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op *"het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd"* (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals *supra* vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening te worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (RvS 16 december 2020, nrs. 249.263 en 249.264).

Als in aanmerking te nemen inkomsten beschikt de verzoekende partij aldus, volgens de gegevens die de verzoekende partij verstrekke, over een rustpensioen van 138,39 euro voor het jaar 2020, hetzij 11,53 maandelijks.

De verzoekende partij legde ook rekeninguittreksels voor waaruit bleek dat in de periode van 1 september 2021 tot 1 maart 2022 de referentiepersoon een maandelijkse storting ontving van 152,56 euro. Het handelt over stortingen van A. O., vermoedelijk de zoon van de referentiepersoon. Geen uitleg werd verschaft over de hoegrootheid van het bedrag of over de reden van deze stortingen. De verwerende partij kon dan ook niet kennelijk onredelijk vatststellen dat: *"Uit de voorgelegde rekeninguittreksels van Argenta blijkt tevens dat de referentiepersoon maandelijks een bepaald bedrag ter waarde van €152,56 krijgt uitbetaald vanwege FB Hoofrekening - Koning Albert II Laan 35 B61 te 1030 Brussel. Hierbij dient te worden opgemerkt dat niet duidelijk is in welke context of welk kader deze bedragen worden overgemaakt wegens gebrek aan bewijzen ervan - en of het hier gaat om*

bestaansmiddelen die met enige regelmaat en stabiliteit ter beschikking staan van de referentiepersoon. Derhalve kunnen evenmin deze bestaansmiddelen in rekening worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.” Er kan immers niet afgeleid worden of dit onderhoudsgelden zijn, betalingen voor een aankoop, tussenkomsten in de kosten, enz. Bij gebreke aan voldoende concrete gegevens kon de verwerende partij deze sommen niet in aanmerking nemen als zijnde stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. De Raad merkt nog op dat zelfs indien deze stortingen in aanmerking zouden genomen worden, dan nog volstaat dit bedrag samen met het rustpensioen bijlange na niet om aan zelfs 100 procent van het leefloon als grens te geraken.

De verzoekende partij kan niet ernstig betwisten dat in deze de verwerende partij een te strenge beoordeling heeft gemaakt wat de voorwaarde, voorzien in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, betreft, zelfs bij toepassing van het voormeld arrest *Chakroun*, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich vervoegt bij een Belgisch onderdaan. Evenmin is er sprake van een “*automatische weigering*”.

In de mate dat de verzoekende partij in haar middel stelt dat een werkloosheidsuitkering als vervangingsinkomen wel in aanmerking komt, is deze grief niet dienstig. Er is in dit geval geen sprake van werkloosheidsuitkeringen.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De grieven van het eerste onderdeel van het middel, door de verzoekende partij omschreven onder de titel “*2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen- toepassing op de feitenkwestie in casu*” tot aan “*behoefteanalyse*”, zijn ongegrond.

2.4. In een volgend onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de behoefteanalyse die de verwerende partij gemaakt heeft. Zij meent dat artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet geschonden is. Zij benadrukt dat voor de behoefteanalyse het inkomen van gans het gezin in aanmerking komt. Andere inkomsten van de burger en zijn familieleden komen in aanmerking.

De verzoekende partij meent dat zij niet de kans heeft gehad om alle nuttige stukken bij te brengen en inlichtingen te geven over dit aspect. Aldus is er onzorgvuldig geageerd. De inkomsten van de inwonende zoon van de verzoekende partij zijn niet in rekening gebracht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een behoefteanalyse heeft gemaakt:

“In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Gebaseerd op de fiscale fiche (aanslagjaar 2021 - inkomsten 2020) blijkt dat de referentiepersoon een totale waarde aan rustpensioen van €138,39 in 2020 ofwel maandelijks €11,53 heeft ontvangen. Met dit geringe maandelijkse bedrag is het - bij gebrek aan bewijs van het tegendeel - niet ernstig aan te nemen dat alle vaste en variable kosten voor twee volwassen personen (voeding, kledij, transport, medische kosten, verzekeringen, onderhoudskosten etc.) kunnen betaald worden - zeker gezien de huurprijs van €450 zoals vermeld op de bijgevoegde huurovereenkomst alleen al het in aanmerking te nemen bedrag van het rustpensioen overschrijdt. Alles in beschouwing genomen is het niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan. Wij hebben onvoldoende garanties in het dossier dat de referentiepersoon kan voorkomen dat hij en zijn partner om sociale bijstand moeten verzoeken, ondanks de attesten van het OCMW dd. 08.03.2022 dat betrokkenen geen leefloon en/of financiële steun genieten. In principe doet de referentiepersoon heden reeds beroep op sociale bijstand om in zijn levensonderhoud te voorzien, gezien hij een IGO krijgt wat gekenmerkt is als een financiële maatschappelijke dienstverlening.”

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij aan de hand van de rekeninguittreksels die zij voorlegde kosten heeft kenbaar gemaakt, waaronder de betaling van huur a rato van 450 euro maandelijks. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelt dat met 11,53 euro maandelijks en een IGO, dat zelf al in wezen een vorm van sociale bijstand is, de inkomsten van de referentiepersoon en de verzoekende partij samen (van de verzoekende partij zijn geen inkomsten bekend en zij houdt evenmin voor inkomsten te hebben) zo laag zijn dat dit al op zich aantoont dat er een risico bestaat dat de verzoekende partij ook ten laste komt van de overheid.

Met betrekking tot de tussenkomst van de zoon van de referentiepersoon, die inwonend is, blijkt uit de rekeninguittreksels dat deze 152,56 euro maandelijks bedraagt. Ook dit bedrag vertegenwoordigt nog niet de helft van de huur. Uit de thans bijgebrachte stukken bij het verzoekschrift blijkt dat deze meldt: *“huurpremie”*.

De verzoekende partij stelt dat met het inkomen van haar zoon rekening moet gehouden worden maar laat na, zelfs bij de neerlegging van de *“nieuwe”* stukken, aan te tonen dat deze een inkomen heeft en zo ja de hoegrootheid ervan. Zij toont dan ook niet haar belang bij deze grief aan. De Raad kan in dit geval de volgende redenering van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volgen:

“Verzoekster beperkt zich tot een ongestaafd betoog aangaande de inkomsten van haar zoon. Zij toont niet aan bij haar aanvraag 19ter hiervan melding te hebben gemaakt en noch minder dat zij en de referentiepersoon vrij over die inkomsten zouden kunnen en mogen beschikken.

Waar zij erop wijst dat het Hof van Justitie reeds heeft aangegeven dat er geen vereiste kan worden gesteld inzake de “herkomst” van de bestaansmiddelen waarover een burger van de Unie die zich door een verwant wil laten vervoegen dient te beschikken, gaat zij hiermee evenwel voorbij aan de vaststelling van het Bestuur dat de referentiepersoon moet aantonen dat hij “voldoende” bestaansmiddelen heeft. Indien de referentiepersoon effectief voldoende bestaansmiddelen zou hebben, dan zou hij evenwel geen maandelijks uitkering onder de vorm van een inkomensgarantie voor ouderen ontvangen.

De rechtspraak van het Hof van Justitie, omtrent de herkomst van de bestaansmiddelen van een burger van de Unie, waarnaar verzoekster verwijst, doet geen afbreuk aan het feit dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van artikel 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) – uitdrukkelijk is voorzien dat, alvorens een recht op verblijf van meer dan drie maanden aan familieleden van een niet economisch actieve burger van de Unie kan worden toegekend, het bewijs moet worden geleverd dat deze burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat deze familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.”

Daargelaten de vaststelling dat de zoon blijkens de stukken die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift pas sedert 15 juli 2020 inwonend is bij de referentiepersoon en uit niets blijkt dat deze geen eigen kerngezin zal stichten. De enige bijdrage die deze zoon levert en wat aangetoond werd is het maandelijks bedrag van 152,56 euro ter betaling van een *“huurpremie”*. De bestreden beslissing kan gevolgd worden waar zij besluit in haar behoefteanalyse dat er onvoldoende garanties bestaan dat de referentiepersoon kan voorkomen dat hij en de verzoekende partij om sociale bijstand moeten verzoeken, temeer de IGO al een vorm van sociale bijstand is. Een loutere bewering dat de zoon inkomsten heeft volstaat niet.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen altijd een latent risico vormt, wijst de Raad erop dat in dit geval de referentiepersoon hoofdzakelijk leeft van een IGO (13692,95 euro voor het jaar 2020, en volgens de nieuwe stukken 916,69 euro voor de maand mei 2022), wat betekent dat hij, rekening houdend met de voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar gemaakte stukken, sedert 2020 alleszins steeds een IGO ontvangt.

De bestaansmiddelen kunnen inderdaad ook ter beschikking worden gesteld door een levensgezel met wie geen juridische band bestaat (HvJ, C-408/03, *Commissie/België*, punten 40-52), maar de verzoekende partij legt met geen enkel begin van bewijs voor dat zij over meer dan 152,56 euro maandelijks beschikt over het inkomen van de zoon en houdt er enkel een loutere bewering op na, ondanks het neerleggen van een bewijs van gezinssamenstelling waaruit een samenleving met de zoon blijkt. De verzoekende partij heeft stukken neergelegd over een bijdrage in het gezinsleven komende van haar zoon maar deze bijdrage is te laag om te kunnen besluiten dat de inkomsten van de zoon maken dat er geen risico meer bestaat dat de verzoekende partij ten laste van de overheid komt te vallen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2

februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken, wat *in casu* is geschied.

2.6. De Raad besluit dat het enig middel, in de mate dat de onderdelen ontvankelijk zijn, ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN